

Cüstan ve Tavaşî İçin Geriye Kalanın Bendekileri'ne Dair

Teşup'un boğası Hurri
Bütün yıldızlarıyla geceyi getirdi
Üçümüzün başları üzerine usulca serdi.
Cüstan, Tavaşî, ben o gecenin altında sohbete daldık.
Cüstan ile Tavaşî başı yıldızlı dağlara bakıp,
"Dağların verdiğini ağalar vermez" dediler.
Sözleri geceye dağıldı... gitti
Dağlara değdi
O anda bütün yaseminler
Bütün dağlardaki bütün kekik kokularını bize taşıdı
Biz baştan ayağa kekik olduk
Oradan kekik kekik kente baktık
Kent gecesizdi! Yıldızsızdı!
Belleğinden, evren ahenginden kopmuş
Yalnız bir güruhun uğultusunda...
Cüstan ile Tavaşî sordular,
"Nasıl oldu? Neden oldu?"
"Hatırlamay! unutmakla başladı herşey" dedim.

O anda samanyolu başımızın üzerinden üç kere geçti.
Devran üç arkadaşı için an içinde üç kere dönüverdi.
Ne yaseminler, ne portakal çiçekleri,
Ne dağlar, ne sedir ağaçları, ne alageyikler
Ne cümle deniz mahlukatı
Ne de biz şaşırmadık.
Beton şaşırdı! Asfalt şaşırdı!
Geceyi gündüze çeviren koca ışıklar şaşırdı!
Naylonlarının altında belleğini kaybeden toprak şaşırdı!
Biz zaten onların nasıl ve ne vakit
Bizleri elegeçirmişliklerine şaşırmaktayken,
Onların şaşırmalarına şaşırmadık.

Ağustos-Eylül 2018, Kaş/Likya
Handan Börüteçene

For Cüstan and Tavaşî The Remnants that Remain in Me

Teshub's Hurrian bull
Brought the night with all its stars.
And silently laid it above our three heads,
Cüstan, Tavaşî and I delved into conversation under the night sky.
Cüstan and Tavshi gazed at the starry mountaintops and said,

“What the mountains give, the aghas cannot”
Their words dispersed into the night... they left
They touched the mountains
In that moment all the jasmine flowers
Carried to us the intense scent of thyme from all the mountains
We transformed into thyme from head to toe
And looked at the city from there with that heady scent
The city was night-less! Starless!
It was in the hum of a lonely crowd
Ruptured from its memory and the harmony of the universe...
Cüstan and Tavaşî asked,
“How did this happen? Why did this happen?”
“All began with forgetting to remember” I replied.

In that instant the milkyway passed over our head three times.
And in that instant, time wheeled around three times for its three friends.
Neither the jasmine flowers, nor the orange blossoms,
Neither the mountains, the cedars, or the fallow deers,
Neither all the sea creatures,
Nor we, were baffled.
The concrete was baffled! The asphalt!
The enormous lights that transformed the night into the day were baffled!
The land that lost its memory under plastic was baffled!
As we became baffled as to how and when they took hold of us,
We failed to be baffled by their bafflement.

August-September 2018, Kaş/Lykia
Handan Börüteçene